

После гостовања америчког изасланика Филипа Гордона сваком је јасно да Запад од Србије очекује да у овом тренутку де факто прихвати независност јужне покрајине, и да га се заувек одрекне, а де јуре призна у завршном процесу евроатлантских интеграција. Нова влада Србије зато неће моћи као претходна да се крије иза мутних формулација и још мутнијих преговора, већ ће у наредном периоду морати јасно да одреди правац будуће косовске политике. Иницијатива о постизању консензуса у Скупштини Србије може допринети и помоћи да се став Србије разјасни, а евентуално постизање јединственог става може оснажити нашу врло слабу позицију.

Одређен број грађана ипак прихвата независност Косова, док је процентуално много већи број политичара и аналитичара, који би у замену за евроинтеграције дали и Косово и још нешто приде ако треба. Такви кругови одавно воде кампању „прихватања реалности“, која је, по формирању нове владе настављена с тезом да консензус Скупштине Србије треба да буде признавање косовске независности. У склопу те кампање у данашњем Пресу објављен је чланак о Косову, у коме се отворено позива на „цивилизовану предају“ покрајине. Српски таблоиди развлачили су и растезали многе јавне личности од естраде до политике, али такви медији на исти начин прилазе и најозбиљнијим и најкомплекснијим темама. По свом устаљеном маниру они их презентују јавности без поштовања основних новинарских стандарда, а у тектовима попут овог види сва погубност таблоидног новинарства и недостатка озбиљне критичке јавности, сада када су се искристалисали проблеми од судбинског значаја за Србију.

Текст Преса је најпре истакнут огромним наднасловом, којим се најављује „нова државна политика за јужну покрајину“. Сврху чланка затим појашњава глоса која каже да је „у

Како нас Прес позива да „цивилизовано предамо Косово“

Пише: Александар Костић
среда, 11 јул 2012 19:02

одређеним круговима поново актуелизована идеја чувеног књижевника“, да би у наслову на крају истакнут став Добрице Ћосића да је „време је за цивилизовану предају Косова“. Текст Преса пример је најгорег таблоидног спиновања и потпуног одсуства сваке одговорности, јер најпре, Добрица Ћосић није Пресу желео дао никакву изјаву, већ су се новинарке Ана Митић и Ивана Жигић послужиле цитатом из његове мемоарске књиге „Косово“ објављене још 1993. Стари цитат наравно није довољан да оправда наслов, те су ауторке потрудиле да га појасне гомилом рекла-казала информација, а онда у помоћ позвале историчара Предрага Марковића који, ако је и он уопште добро цитиран, најпре понавља да би Србија требало да инстистира на „некој врсти самосталног статуса“ за енклаве, манастире и Север, да би онда снисходљиво закључио да ако „косовске власти“ не желе да нас потпуно понизе могу да нам понуде решење типа „две Немачке“.

Након овог потпуно капитулантског става, Ана и Ивана су покушале да добију изјаве две звезде тзв. патриотске Србије, Матију Бећковића и Душана Ковачевића, који су их међутим елегантно отакачиле. У помоћ су онда позвале историчара Миодрага Јанковића, Драгана Марковића Палму и представника УРС-а и ПУПС-а. Међутим, нико од ових саговорника није рекао да Косово треба цивилизовано предати, нити се у чланку било где види да је донесена нова државна политика према Косову, већ су сви истакли да се слажу са идејом да треба постићи парламентарни консензус о том питању. Обзиром на различите ставове партија у српском парламенту, тај консензус ће свакао бити тешко постићи, али, ако јавност није сигурна шта треба да мисли, ту је дакле Прес да помогне и усмери је у правцу који желе његове газде, а који одговара газдама њихових газди.

Желели ми то или не, Косово јесте камен темељац Србије, али и камен који Србија на жалост носи око врата. Ипак, одговор на питање да ли је оно наш завет или проклетство, сигурно не треба да тражимо у оваквим чланцима Преса, медија који лицемерно негује европске вредности, док му корени леже у Куриру из најозлоглашенијег периода. Свако има своје корене, и, без обзира одакле потиче, има право да саопшти своје мишљење, али нема право да износи неистине, да измишља изјаве, и покреће дискусију о најважнијим националним питањима у супротности са основном новинарском етиком.